

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/592/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613205840
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3613205840.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa : V. J. s.r.o. so sídlom N.. B. XX XXXXX A. A. IČO: 36 862487 právne zastúpený: J. & W., s.r.o. so sídlom F. XX, XXX XX A. proti odporcovi : Q. E., naposledy bytom M. Y. XXXX/XX, XXX XX W., toho času na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou Mgr. C. S., vyššou súdnou úradníčkou Okresného súdu W. o zaplatenie sumy 1860,49 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 5C/153/2013 - 79 zo dňa 19. mája 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal voči odporcovi v I. rade ako dlžníkovi a voči odporkyni v 2. rade ako spoludlžníkovi zaplatenia sumy 1860,49 eur s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1860,49 eur od 12.07.2009 do zaplatenia. Voči odporkyni v 2. rade bolo konanie právoplatne zastavené uznesením Okresného súdu Partizánske č. k. 5C/153/-54 zo dňa 13.01.2014 z dôvodu, že odporkyňa zomrela dňa XX.XX.XXXX v N. t.j. pred podaním návrhu. O náhrade trov konania rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca navrhovateľa uzavrel s odporcom dňa 19.06.2008 zmluvu o revolvingovom úvere na základe ktorej bola odporcovi ako dlžníkovi poskytnutá suma úveru 1991,64 eur /60000 Sk /. Z obsahu samotnej zmluvy o úvere č. 70146788 nemožno vyvodiť, že by došlo medzi predchodcom navrhovateľa a odporcom k dohode o voľbe práva a že by sa zmluva spravovala ustanovením § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Jedná sa o typickú formulárovú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa ako nebankovou spoločnosťou a odporcom ako spotrebiteľom. Posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou. Právny predchodca navrhovateľa bol v postavení dodávateľa a odporca ako dlžníka v postavení spotrebiteľa, preto uvedený právny vzťah nie je vyňatý z režimu spotrebiteľského práva. Kogentné ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka nedovoľuje účastníkom spotrebiteľskej zmluvy platne dojednať zmluvné podmienky, ktoré by sa odchyľovali od uvedeného zákona v neprospech spotrebiteľa, preto neobstojí argumentácia navrhovateľa. Predchodca navrhovateľa účinne odstúpil od úverovej zmluvy písomnou formou, zaslaním listu na adresu odporcu podľa ustanovení čl.8 bodu 8.4. VOP, pričom účinnosť odstúpenia nastala v súlade s ustanovením bodu 12.4. VOP dňa 11.07.2009, čím bola zmluva od začiatku zrušená a každý z účastníkov bol povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Podľa Občianskeho zákonníka odstúpením bola zmluva zrušená od začiatku /ex tunc/ a momentom odstúpenia

zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy a vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva. Odstúpením od zmluvy nastúpil medzi účastníkmi právny režim bezdôvodného obohatenia. Súd prihladol na námietku premlčania, ktorú vznesla opatrovníčka odporcu a túto posúdil podľa všeobecného právneho predpisu upravujúceho spotrebiteľské právo a to Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ odstúpil od zmluvy dňa 11.07.2009, teda dvojročná lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 11.07.2011, pričom navrhovateľ podal žalobu na súde dňa 09.07.2013, teda po uplynutí dvojročnej premlčacej doby na uplatnenie práva. Vznesenú námietku premlčania opatrovníčkou odporcu súd považoval za dôvodnú, preto žalobu navrhovateľa zamietol. V zmysle §52 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01.01.2008 na základe novely Občianskeho zákonníka č. 568/2007 Z. z. predmetná zmluva o úvere bola uzavretá dňa 19.06.2008, teda spadá do režimu tejto novely, úverové zmluvy ako absolútne obchody do 31.12.2007, ktoré podliehali režimu § 497 a nasl. Obchodného zákonníka už od 01.01.2008 na základe novely Občianskeho zákonníka prijatej v súlade s implementáciou smerníc Európskej únie bolo zakomponované do Občianskeho zákonníka znenie na základe ktorého "spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom". V zmysle prechodného ustanovenia § 879i Občianskeho zákonníka k úpravám účinným od 01.01.2008 cit. "Ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008, vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.". Predmetný právny vzťah sa spravuje už právnym režimom novely Občianskeho zákonníka účinnej od 01.01.2008, ktorej obsahom je implementácia smerníc Európskej únie, teda zmluva o úvere uzavretá dňa 19.06.2008 medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom nie je absolútnym obchodom spravujúcim sa ustanoveniami Obchodného zákonníka, ale výlučne režimom novely Občianskeho zákonníka č. 568/2007 Z. z. účinnej od 01.01.2008, teda ide nepochybne o spotrebiteľskú zmluvu a nároky z nej sa posudzujú striktnie podľa ustanovení občianskeho práva vrátane premlčacej lehoty, pričom nejde o žiadne zvýhodňovanie alebo znevýhodňovanie spotrebiteľa ako uvádza navrhovateľ. Pokiaľ ide o právnu argumentáciu súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. ÚS 402/2013 zo dňa 19.06.2013. Súd preto návrh ako premlčaný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods.1 OSP tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a zároveň si uplatnil náhradu trov konania. V prípade, ak odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdí ako vecne správny, navrhoval, aby súd vyslovil, že v predmetnej veci je proti rozsudku odvolacieho súdu prípustné dovolanie v zmysle ust. § 238 ods. 3 O.s.p., nakoľko ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, lebo rieši právne otázky, ktoré sú významné z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, ako aj z hľadiska ochrany spotrebiteľa, t.j. má všeobecný dopad na prípady podobnej povahy, a zároveň dotknuté právne posúdenie veci je významné pre vec samu, pričom uviedol konkrétne otázky. V odvolaní namietal, nepreskúmateľnosť rozsudku pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov; existenciu vady výroku rozsudku z dôvodu absencie označenia konkrétnej podmienky, ktorú súd považoval za neprijateľnú. Poukázal na ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a preto odôvodnenie rozsudku nie je dostatočné, nakoľko nie je jasné, akým spôsobom prvostupňový súd dospel k svojim záverom. Z tohto dôvodu je rozsudok nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Porušenie práva na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia má preto za následok odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom, v dôsledku čoho súdne rozhodnutie postihnuté takouto procesnou vadou musí byť v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušené (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.08.1992, sp. zn. 2 Cdo 19/92, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.12.2010, sp. zn. 8 SŽo 230/2010). Ďalej poukázal na Čl. 46 ods. 1 Ústavy a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru, III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 43/2010). Mal za to, že prvostupňový súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré boli rozhodujúce pre správne rozhodnutie v prejednávanej veci, a tento svoj postup žiadnym spôsobom neodôvodnil. Právne závery, ku ktorým prvostupňový súd dospel, mal súd svojimi presvedčivými argumentmi vrátane aplikácie konkrétnych právnych noriem aj riadne odôvodniť, čo sa však nestalo. Prvostupňový súd v rámci svojej právnej argumentácie bez akéhokoľvek zdôvodnenia ustálil, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými na základe Zmluvy o úvere je vzťahom občianskoprávnym, a teda je potrebné naň aplikovať ustanovenia zákona 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a Občiansky zákonník. Z odôvodnenia rozsudku ďalej vyplýva, že prvostupňový súd, dôsledne sa riadiac

vyššie uvedeným záverom bez náležitého odôvodnenia, podľa Občianskeho zákonníka postupoval aj pri posúdení účinkov odstúpenia od zmluvy, príslušenstva pohľadávky, ako aj dĺžky, začiatku a konca plynutia premlčacej doby. Bez náležitého zdôvodnenia označil aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka za neprípustnú. Takéto rozhodnutie prvostupňového súdu bez náležitého odôvodnenia je potrebné považovať za arbitrárne a navyše nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov (nálezy Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 311/07, sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. IV. ÚS 296/09). Ďalej namietal existenciu vady výroku rozsudku z dôvodu absencie označenia konkrétnej zmluvnej podmienky, ktorú súd považoval za neprijateľnú, pričom prvostupňový súd mu nepriznal plnenie z dôvodu takejto podmienky. S vyššie uvedeným záverom prvostupňového súdu však nesúhlasí, nakoľko podľa jeho právneho názoru Zmluva o úvere neobsahovala žiadne neprijateľné podmienky. Ustanovenia Zmluvy o úvere, ktoré prvostupňový súd zjavne vyhodnotil ako neprijateľné podmienky, predstavujú zákonné ustanovenia vyplývajúce priamo z Obchodného zákonníka, a teda ich v žiadnom prípade nemožno považovať za neprijateľné podmienky. Je toho právneho názoru, že zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými bol založený Zmluvou o úvere podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, a je teda vzťahom obchodnoprávnym (obchodným záväzkovým vzťahom). Záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere majú vždy charakter absolútnych obchodov, čo znamená, že vždy budú podliehať režimu Obchodného zákonníka. Na záväzkový vzťah zo zmluvy o úvere sa budú teda vždy aplikovať aj ustanovenia Obchodného zákonníka týkajúce sa dĺžky trvania, začiatku, plynutia a skončenia premlčacej doby. Z vyššie uvedeného vyplýva, že záver prvostupňového súdu, že „posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou“, nie je správny, a navyše ani dostatočne odôvodnený. Ak aj prvostupňový súd mal za to, že Zmluva o úvere obsahovala akúkoľvek neprijateľnú podmienku (s čím však nesúhlasí z dôvodov uvedených vyššie), mal túto neprijateľnú podmienku uviesť vo výroku rozsudku, čo však neurobil, čím postupoval v rozpore so zákonom a odňal mu tak ž možnosť domáhať sa preskúmania tejto neprijateľnej podmienky v odvolacom konaní v zmysle ust. § 153

ods. 4 O.s.p., a teda aj možnosť konať pred súdom. Ďalej uviedol dôvody, pre ktoré musí byť konkrétna neprijateľná podmienka uvedená priamo vo výroku rozhodnutia. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo 25/2012 zo dňa 31.07.2012. Ďalej namietal nesprávnu aplikáciu zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na účinky odstúpenia a dĺžky a plynutie premlčacej lehoty a nesprávny záver týkajúci sa neprípustnosti použitia ustanovení Obchodného zákonníka na Zmluvu o úvere. Poukázal na ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b), § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase vzniku Zmluvy o úvere (t.j. ku dňu 19.06.2008). Mal za to, že Zmluva o úvere nevznikla na základe Zákona o spotrebiteľských úveroch, ale na základe Obchodného zákonníka. Ďalej uviedol, že aj samotný Zákon o spotrebiteľských úveroch priznáva, že niektoré zmluvy o poskytnutí úveru, napriek tomu, že môžu mať charakter spotrebiteľskej zmluvy (v zmysle všeobecnej úpravy § 52 Občianskeho zákonníka) môžu vzniknúť aj na základe § 497 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal aj na dôvodovú správu k novele Obchodného zákonníka -zákon č. 454/2008 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 MCdo 7/2006. K otázke odstúpenia od Zmluvy o úvere uviedol, že nebolo sporné, že veriteľ žalovaných platne odstúpil od Zmluvy o úvere. Má za to, že účinky odstúpenia od Zmluvy o úvere je potrebné posudzovať v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, nakoľko ako bolo uvedené vyššie, Zmluva o úvere ako tzv. absolútny obchodnoprávny vzťah sa spravuje režimom Obchodného zákonníka. Odstúpením od Zmluvy o úvere sa teda zmluva nezrušila od počiatku, ale Zmluva zanikla ku dňu doručenia odstúpenia od Zmluvy t.j. v prejednávacom prípade dňa 11.07.2009, kedy bolo žalovanému odstúpenie doručené. V uvedenom konaní sa teda nedomáhal (a ani sa domáhať nemohol) vydania bezdôvodného obohatenia, ale sa domáhal zaplatenia sumy 1.860,49 EUR s príslušenstvom z titulu nárokov vyplývajúcich zo Zmluvy o úvere, konkrétne tých nárokov, ktoré Zmluva o úvere predpokladá pri odstúpení. V žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s názorom prvostupňového súdu, že išlo o bezdôvodné obohatenie, pretože veriteľ poskytol žalovaným plnenie na základe platnej a existujúcej Zmluvy o úvere. K premlčaniu nárokov zo Zmluvy o úvere uviedol, že na zmluvný vzťah založený Zmluvou o úvere sa vzťahuje režim Obchodného zákonníka, a teda aj pri posudzovaní premlčacej doby (začiatok, dĺžka, plynutie a koniec premlčacej doby) je potrebné aplikovať príslušné ustanovenie Obchodného zákonníka, teda ust. § 397 Obchodného zákonníka v zmysle ktorého je premlčacia doba štyri roky. Premlčacia doba teda mohla uplynúť najskôr dňa 11.07.2013 (uplynutím štyroch rokov odo dňa doručenia odstúpenia od zmluvy). Žalobcom podaný návrh dňa 09.07.2013 bol teda nepochybne uplatnený v zákonnej lehote, a teda sa nemožno stotožniť s názorom súdu, že nárok žalobcu z titulu Zmluvy o úvere je premlčaný. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 32 Cdo 333 7/2010. K právnej

argumentácii súdu- Rozhodnutie Ústavného súdu SR č. ÚS 402/2013 zo dňa 19.06.2013, o ktorý súd opieral svoju právnu argumentáciu v rozsudku, uviedol, že tento sa vecne nezaoberá premlčaním.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. preskúmal vec a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Právne posúdenie, ako aj postup prvostupňového súdu, po preskúmaní odvolací súd považoval za správny. Súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

V prejednávanej veci mal aj odvolací súd za preukázané, že právny predchodca navrhovateľa uzavrel s odporcom dňa 19.6.2008 zmluvu o revolvingovom úvere na základe ktorej bola odporcovi ako dlžníkovi poskytnutá suma úveru 1991,64 eur /60000 Sk /. Z obsahu samotnej zmluvy o úvere č. 70146788 ani podľa odvolacieho súdu nemožno vyvodiť, že by došlo medzi predchodcom navrhovateľa a odporcom k dohode o voľbe práva a že by sa zmluva spravovala ustanovením § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V danom prípade sa jedná o typickú formulárovú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa ako nebankovou spoločnosťou a odporcom ako spotrebiteľom. Posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je aj podľa odvolacieho súdu od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko právny predchodca navrhovateľa bol v postavení dodávateľa a odporca ako dlžník v postavení spotrebiteľa, preto uvedený právny vzťah nie je vyňatý z režimu spotrebiteľského práva.

Ďalej mal odvolací súd z obsahu spisu za preukázané, že predchodca navrhovateľa účinne odstúpil od úverovej zmluvy písomnou formou, zaslaním listu na adresu odporcu podľa ustanovení čl.8 bodu 8.4. VOP, pričom účinnosť odstúpenia nastala v súlade s ustanovením bodu 12.4. VOP dňa 11.7.2009, čím bola zmluva od začiatku zrušená a každý z účastníkov bol povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal, nakoľko podľa Občianskeho zákonníka odstúpením bola zmluva zrušená od začiatku / ex tunc/ a momentom odstúpenia zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy a vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva. Odstúpením od zmluvy nastúpil teda medzi účastníkmi právny režim bezdôvodného obohatenia.

Vzhľadom k vznieseniu námietky premlčania zo strany opatrovníčky odporcu sa súd prvého stupňa odôvodnene zaoberal v prvom rade otázkou, či nárok navrhovateľa je alebo nie je premlčaný.

Súd prvého stupňa správne vznesenú námietku premlčania posúdil podľa všeobecného právneho predpisu upravujúceho spotrebiteľské právo a to Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ odstúpil od zmluvy dňa 11.7.2009, teda dvojročná lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 11.7.2011, pričom navrhovateľ podal žalobu na súde dňa 9.7.2013, teda po uplynutí dvojročnej premlčacej doby na uplatnenie práva. Vznesenú námietku premlčania opatrovníčkou odporcu teda súd prvého stupňa správne považoval za dôvodnú a preto správne žalobu navrhovateľa zamietol.

V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis (uvedený záver podporujú aj odkazy k textu zákona, aj keď nie presne v naznačených súvislostiach). Uvedené znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 258/2001 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch podľa prvej hlavy ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Rovnako na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka je potrebné vzhľadom na ich systematické zaradenie do Občianskeho zákonníka aplikovať všeobecné ustanovenia o občianskoprávných vzťahoch. Vyplýva to i zo znenia §

54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veta druhá, podľa ktorej možno vyvodiť, že spotrebiteľ si zmluvou nemôže zhoršiť postavenie, ktoré by inak mal pri aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka ako celku. Nakoniec v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa nemôžu odchyliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa (od akýchkoľvek, t.j. aj od všeobecných ustanovení, a teda i od ustanovení o premlčaní), preto v tejto časti odvolací súd nepovažoval námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní za opodstatnené.

Čo sa týka námietky navrhovateľa uvádzanej v odvolaní, že súd prvého stupňa vo výroku rozsudku neoznačil konkrétnu zmluvnú podmienku, ktorú považoval za neprijateľnú, pričom prvostupňový súd mu nepriznal plnenie z dôvodu takejto podmienky, túto odvolací súd taktiež nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko súd prvého stupňa sa vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany opatrovnícky odporcu zaoberal v prvom rade otázkou, či nárok navrhovateľa je alebo nie je premlčaný, pričom vznesenú námietku premlčania považoval za dôvodnú a z tohto dôvodu žalobu navrhovateľa zamietol, teda nie z dôvodu, že by považoval niektorú zmluvnú podmienku za neprijateľnú.

Na záver odvolací súd k odvolacím námietkam navrhovateľa, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne a nezákonné a zároveň nepreskúmateľné, a teda vydané rozhodnutie je jasným porušením ako čl. 46 Ústavy, preto sa rozhodnutie súdu prvého stupňa zároveň javí ako arbitrárne, pričom rozsudok súdu prvého stupňa tak postráda náležité posúdenie veci po stránke skutkovej i právnej, je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, resp. odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa nezodpovedá ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací súd uvádza, že tieto námietky navrhovateľa nepovažuje za opodstatnené, nakoľko rozsudok okresného súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP), nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo súd prvého stupňa rozhodol tak ako rozhodol.

V súvislosti s navrhovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom okresného súdu odvolací súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, čo v danom prípade splnené bolo.

Odvolací súd preskúmaním veci teda nezistil opodstatnenosť uplatnených dôvodov na odvolanie, keď súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a vec tiež správne právne posúdil. Preto bol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdený.

Odvolací súd v predmetnej veci nepripustil dovolanie, tak ako žiadal navrhovateľ, nakoľko v danom prípade nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov neuplatnil a ani mu zo spisu žiadne nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné